

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομᾶν ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἴνε προπληρωτέαι δι' Ἐν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Αἰδίου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτισσῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Φεβρουαρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}. — Ἀριθ. 8

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΕΩΝ

Μὴ νομίσετε ὅτι πρόκειται περὶ σκύμου λέοντος, με' ἄλλους λόγους περὶ ἀληθινοῦ λεοντιδέως. Ὅχι! ὁ ἥρωας μου εἶνε μικρὸς ἄνθρωπος καὶ υἱὸς ἀνθρώπου. Ὀνομάζεται Λέων, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε κοινώτατον. Ἴδού ὑπὸ ποίας περιστάσεις τὸν ἐγνώρισα.

Ὅταν ἤμην εἰς τὴν ἡλικίαν σας, ὑπέφερα ἀπὸ μίαν μεγάλην ἀσθένειαν. Ἔixa γίνῃ πολὺ, μὰ πολὺ ἀδύνατος, καὶ οἱ ἰατροὶ συνεβούλευσαν τὸν πατέρα μου νὰ με στείλῃ πρὸς ἀνάρρωσιν τελείαν εἰς ἄλλο κλίμα θερμώτερον. Τοῦ ὑπέδειξαν πρὸς τοῦτο τὴν Κέρκυραν ἢ τὴν Ζάκυνθον· ἀλλ' ὁ πατήρ μου, ὁ ὁποῖος εἶχε καλὰ τὰ μέσα καὶ πολλὴν ἀγάπην πρὸς ἐμέ, ἐπροτίμησε νὰ με στείλῃ εἰς τὴν Νίκαιαν, τὴν καταλληλοτέραν πόλιν, ὡς ἤκουε, πρὸς διαγείμασιν ἀσθενῶν ἐν ἀναρρώσει.

Ἡ Νίκαια, καθὼς γνωρίζετε, εἶνε μία ὠραία μεσημβρινὴ καὶ παράλιος πόλις τῆς Γαλλίας, με' τὸ γλυκύτερον κλίμα τοῦ κόσμου, με' χειμῶνα ὁ ὁποῖος ὁμοιάζει πρὸς ἀνοιξιν, με' θαυμασίους κήπους ἐσπεριδοειδῶν, με' πλουσίας ἐπαυλεις καὶ με' λαμπρὰ ξενοδοχεῖα, ὅπου συρρέουν ἀσθενεῖς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἐγνώρισα τὸν Λέοντα, τὸν χαριτωμένον μικρὸν Νικαιάτην, με' τὸ ὠραῖον προσωπάκι καὶ με' τὴν ὠραιότεραν ἀκόμη ψυχὴν.

Ἡ μητέρα του, χήρα πτωχευτάτη, ἐκατοικοῦσεν εἰς τὴν συνοικίαν τῆς Ἀγίας Ἐλένης, εἰς μικρὸν ἰσόγειον, γαμάτον πάντοτε ἀπὸ

σωρὸς μικρῶν πορτοκαλλίων, ἐξ ἑκείνων τὰ ὅποια κοινῶς ὀνομάζομεν νερὰ ντζιὰ. Τὰ νεράντζια δὲν τρώγονται· ἀλλ' ὁ φλοιὸς τῶν ὀπαχῶς, πορφύρουδς καὶ εὐώδης, χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν διαφόρων γλυκισμάτων καὶ ποτῶν, καὶ μάλιστα τοῦ κερὰ σὺ καὶ τοῦ ἐλιξίρ. Ὁ Λέων, ἂν καὶ μάλις ὀκταετής, ἐδοθηθῶσε τὴν μητέρα του εἰς τὸ ξεφλούδισμα τῶν νεραντζιῶν. Ἔργασία εὐκόλος, ἀρωματώδης, ὀλίγον κουραστικὴ, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον ἀμειβομένη, — διότι τὸ γειτονικὸν

Οἰνοπνευματοποιεῖον δὲν ἐπλήρωσε παρὰ μόνον εἴκοσι λεπτά διὰ κάθε χιλιόγραμμον φλοιῶν· μόνον διὰ τοὺς φλοιοὺς τοὺς κ' α θ ρ ι σ μ ε ν ο υ ς ἐπλήρωσε κάπως περισσύτερον· ἀλλὰ τὸ ξύσιμον αὐτὸ τῆς ἐπιφανείας ἀπαιτοῦσε καὶ ἐργασίαν μεγαλύτεραν καὶ δεξιότητα ἰδιαιτέραν.

Ἀπέναντι τοῦ οἰκίσκου, ὅπου ἐκατοικοῦσεν ἡ οἰκογένεια τοῦ Λέοντος, εὐρίσκετο ἡ Ἑπαυλις τῶν Ἀκακιῶν. — Ἡ Βίλλα Μιμόζα, ὅπως τὴν ἔλεγαν ἐκεῖ, — ὠραία οἰκοδομὴ πομπηλιανοῦ ρυθμοῦ, ὅπου ἐκατοικοῦσε μία πλουσιωτάτη ἀγγλίς.

Ἡ λαῖδη αὐτὴ εἶδε τὸν μικρὸν Λέοντα καὶ τῆς ἔκαμα πολλὴν ἐντύπωσιν ἢ χάρις του, οἱ μεγάλοι του μαῦροι καὶ νοήμονες ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ ὠραία του μαλλιά, τὰ ὅποια ἐπιπᾶν κομψῶς ἐπάνω εἰς τὴν κόκκινὴν του τραχηλίαν. Πάντοτε σχεδόν, ὁσάκις διέβαινε, ἐστῆκετο καὶ του ὠμιλοῦσε, καὶ τὸν προσεκάλει εἰς τὴν Ἑπαυλιν, διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς σταύλους τῆς με' τὰ ὠραία ἄλογα καὶ τὰ θαλόφρακτά τῆς ἐρίμαρια, με' τὰ παιγνίδια τῶν μικρῶν τῆς θυγατέρων.

Ἄλλ' ὁ Λέων, ὀλίγον ἀγριάνθρωπος ἂν θέλετε, καὶ ὑπερήφανος χωρὶς νὰ το ἤξεύρῃ, δὲν ἀπεφάσιζεν εὐκόλα νάνταποκριθῇ εἰς τὴν εὐγενῆ αὐτὴν πρόσκλησιν. Μίαν ἡμέραν ἡ λαῖδη ἔδωκεν εἰς τὴν Ἑπαυλιν τῆς μίαν ἀπογευματινὴν, εἰς τὴν ὅποια εἶχε προσκαλέσει ὅλην παιδίαν. Τότε λοιπὸν ἔστειλε νὰ πάρουν καὶ τὸν Λέοντα, ὁ ὁποῖος συγκατατέθη, ἅμα τοῦ εἶπαν ὅτι θὰ ἤκουε μουσικὴν καὶ θὰ ἐβλεπε μίαν παράστασιν, τὴν ὅποιαν θὰ ἔκαμναν.

Ἡ θαλαμηπόλος τῆς λαίδης διατάχθη, πρὶν εἰσαγαγῆ τὸν μικρὸν Νικαιά-

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΕΩΝ

την εις την αΐθουσαν, να τον ενδύση και να τον εϋπρεπίση. Τον έπλυνε λοιπόν, του έκτένισε τα μαυρά του μαλλιά, του έβγαλε τα πτωχικά του φορέματα, την κόκκινην τραχηλιάν και τα χονδρά του παπούτσια, του έφόρεσε μίαν ένδυμασίαν από μαυρον βελουδον, άσπρην κεντητήν τραχηλιάν, κόκκινες μεταξωτές κάλτσες και ύποδηματάκια λουστρίνια. Ούτως ο Λέων, ώραιος και καλοφορεμένος, ώμοιάζε με μικρόν λόρδον.

— Μπα! μπα! άνεκραξε φαιδρώς τὸ παιδίον, όταν είδε την μεταβολήν αὐτήν· καλὲ σεις μ' ἐκάματε σάν άρχοντόπουλο!

Κατόπιν εἰσήλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, άνεμίγη με τὰ ἄλλα παιδιά, χειροκρότησε τὴν κωμωδίαν, έπαιξεν, έφαγε γλυκίσματα, τελοςπάντων διεσκέδασε λαμπρά. Ἄλλα τὴν μεγαλητέραν εὐτυχίαν ἠσθάνθη όταν ἡ θαλαμηπόλος τοῦ εἰδειξεν ἕνα πανέρι γεμάτον ἀπὸ γλυκίσματα και ὀπωρικά, και του εἶπε ὅτι εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ το πάρῃ εἰς τὸ σπίτι του, δια τὴν μητέρα του και τὰ δέλεφια του.

— Τί καλά! εἶπεν ὁ Λέων πρὸς τὴν θαλαμηπόλον. Καὶ τώρα, κυρία, σὰς παρακαλῶ νὰ μου δώσετε τὰ καθημερινά μου φορέματα.

— Καὶ πῶς; δὲν θέλεις νὰ κρατήσης αὐτὰ τὰ ὠραία φορέματα, ποῦ σου χαρίζει ἡ Μυλαίδη;

— Ὅχι, κυρία! εἶνε πάρα πολὺ ὠραία γιὰ μένα! Εἶμαι πτωχὸς και δὲν θέλω νὰ εἶμαι ντυμένος καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἀδελφία μου. Πολὺ καλά ἐδισκέδασα μ' αὐτὸ τὸ κοστούμι· ἂν θέλετε, φυλάξετέ μου το γιὰ τὴς Ἀποκριές· ἄλλα εἰς τὸ σπίτι δὲν θὰ το βάλω ποτέ· ἡ μητέρα δὲν θὰ μ' ἐγνώριζε πεία γιὰ παιδί της!

Καὶ ὁ μικρὸς Λέων, ἐκδυθεὶς και ἀφήσας χωρὶς λῦπην τὴν ὠραίαν βελουδίην ένδυμασίαν, έφόρεσε πάλιν τὰ πάντα του φορέματα, έδесе εἰς τὸν λαμόν του τὴν κόκκινην τραχηλιάν και ἐπέστρεψε περιχαρῆς εἰς τὸ σπίτι του με τὰ γλυκίσματα και τὰ ὀπωρικά.

Φιλόσοφος ἀπὸ τώρα, βλέπετε, ὁ μικρὸς Λέων! Εἶχα ἄδικον νὰ πάρω τὴν φωτογραφίαν του και νὰ τὴν δώσω εἰς τὴν «Διάπλαιν»; Θέλω νὰ τὴν βλέπετε και σεις, και νὰ ένθυμηθε ὅτι: Τὸ νὰ προτιμᾷ κανεὶς τὰ ὀλίγα και μέτρια τὰ ὅποια ἔχει, ἀπὸ τὰ πολλὰ και ὠραία, τὰ ὅποια ἠμποροῦσε νὰ ἔχη, ἰδοὺ τὸ ἀσφαλέςτερον μέσον δια νὰ εἶνε εὐτυχής!

KIMON ALEXIANS

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας (Συνέχεια· ἴδε σελ. 49)

— Ὁ οἶκος σὰς παραφέρει, πλοίαρχε, ἀπεκρίθη προσπαθῆσας νὰ τὸν πραινῶν. Εἶνε ἄδύνατον.

— Ἄδύνατον, κύριέ μου; Καὶ διατί; Ἄν ἐπαρουσιάζετο ἕξαρνα κανέν γεγόνος, καμμία μαρτυρία ἀναμφισβήτητος, κανέν ὕλικόν τεκμήριον περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, τῶν ἐγκαταλειμμένων εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου;

Εἰς τὴν στιγμὴν ἐκείνην — πρᾶγμα τὸ ὅποῖον μὲ ἀπήλλαξε τοῦ κόπου τῆς ἀπαντήσεως, — ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐστράφη με λυγμοὺς και ἐκτόταξε πρὸς νότον ἐπὶ μακρόν, ὡς ἂν ἤθελε νὰ διατυρηθῇ δια τοῦ βλέμματός τὰ βᾶθη τοῦ ὄριζοντος.

Κατόπι μ' ἐπλησίωσε πάλιν, ἀπέθεσε τὴν χεῖρα του ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, και μοι ἐψήθουρεν εἰς τὸ αὐτί:

— Ὅχι, κύριε Ζώρλιγκ! ὄχι! ἀκόμη δὲν ἐράθιαμεν τὰ πάντα περὶ τοῦ πληρώματος τῆς Ἰάνας!

Καὶ ἀπήλθεν. Ἰὰ νὰ ὠνομάζετο εἰς τὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἐδγάρ Πόε ἡ ἀγγλικὴ γολέττα, ἡ ὅποια εἶχε διασωθῇ τὸν Ἀρθούρου Πύμ και τὸν Δικ Πέτερς μετα τὸ ναυάγιον τοῦ Κράμπου, πρῶτην δὲ φορὰν ἦκουα τὸν πλοίαρχον Λάν Γκὺ νὰ προφέρῃ τὸνομα τοῦτο, κατὰ τὸ διάστημα τῆς συνομιλίας μας. Ἄλλα και ὁ πλοίαρχος τῆς Ἰάνας ὠνομάζετο Γκὺ, — ὄνομα κοινότατον ἄλλως τε ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὅπως, ἐσκέφθην, ἡ σύμπτωση τοῦ ὀνόματος θὰ ἐπροκάλεσε τὴν διανοητικὴν διατάραξιν τοῦ δυστυχῶς πλοίαρχου μας, ὁ ὅποιος διόλου δύσκολον νὰ ἐφαντάσθῃ ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀνυπάρχτου πλοίαρχου τῆς Ἰάνας, και ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐνδιεφέρετο εἰς τὸσον βαθμόν περὶ τῆς τύχης ναυαγῶν, οἱ ὅποιοι οὐδέποτε ἐναυάγησαν, δια τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξαν! . . . Τοῦλάχιστον οὕτως ἐνόμιζα.

Ἄρα γε, ἐσκεπτόμην, ὁ ὑποπλοίαρχος Τζέμ. Βέστ ἦτο ἐν γνώσει; ὁ πλοίαρχος τῶ εἶχεν ἐμπιστευθῇ ποτὲ τὰς σκέψεις του και τὰς ἐλπίδας του, ἡ μάλλον τῶ εἶχεν ἀποκαλύψῃ τὴν παραφροσὴν του; — Δὲν ἐτόλμησα νὰ τον ἐρωτήσω. Τὸ ζήτημα ἦτο πολὺ λεπτόν, ὡς σχετιζόμενον ἀμέσως με τὴν διανοητικὴν κατάστασιν τοῦ προϊσταμένου του. Ἐπειτα ὁ Τζέμ. Βέστ, ὁ συνήθως τὸσον ὀλιγόλογος, θὰ ἦτο ἀκόμη περισσότερον βέβαια, προκειμένου περὶ τοιαύτης ὁμιλίας. Τὸ κάτω — κάτω τῆς γραφῆς τί μ' ἔμελε; Μήπως μετ' ὀ-

λίγας ἡμέρας, ἀποβιβαζόμενος εἰς Τρίστην Δαχούναν, δὲν θάρνα δια παντός και τὸν Ἄ λ β ρ α ν ο ν και τὸν κλοῦ ἀρχόν του, και ὅλους;

Τὴν μεθεπομένην, 22 Αὐγούστου, με τὰς πρῶτας λαμψεις τῆς αὐγῆς, ἀφήσαντες ἀριστερὰ τὴν νῆσον Μαριώνην και τὸ ἠφαίστειον, τὸ ὅποῖον ἐγείρεται ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς αὐτῆς ἄκρας εἰς ὕψος τετρακοσίων ποδῶν, διεκρίναμεν μακρόθεν τὴν νῆσον Πρίγκιψ Ἐδουάρδος εἰς τὴν 46° 55' νοτίου πλάτους και εἰς τὴν 37° 46' ἀνατολικῶ μήκους. Τὴν νῆσον ταύτην ἀφήσαμεν δεξιὰ, και κατόπι, μετὰ δώδεκα ὥρας, και αἱ τελευταῖαι ὄραται αὐτῆς κορυφαὶ ἐχάθησαν εἰς τὰ σκῆτη τῆς ἐσπέρας.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς ἐστρεψε τὴν πρῶταν βορειοδυτικῶς, πρὸς τὸν βαρειότερον παράλληλον τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου, εἰς τὸν ὅποῖον θὰ ἔφθανε κατὰ τὸ ταξίδιον τοῦτο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

«Αἱ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΠΥΜ.»

Ἀπόλυτος ἀνάγκη τώρα νὰ δώσω μίαν σύντομον περιλήψιν τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Ἐδγάρ Πόε, τοῦ δημοσιευθέντος ἐν Ρισμόνδῃ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον. Καὶ λέγω ἀπόλυτος ἀνάγκη διότι ὁ μὴ ἀναγνώσας, τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος βιβλίον, θὰ ἦτο ἄδύνατον, ἄνευ τῆς κατωτέρω περιλήψεως, νὰ παρακολουθῆσῃ και νὰ ἐννοήσῃ καλῶς τὴν διήγησιν τῶν ἰδικῶν μου περιπετειῶν.

Ὁ Ἐδγάρ Πόε θέτει τὴν διήγησιν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἥρωός του. Εὐθὺς ἀπὸ τοῦ προλόγου, αὐτὸς ὁ Ἀρθούρος Πύμ διηγείται ὅτι, ἐπιστρέψας ἐκ τοῦ ἀνατὰς ἀνταρκτικῆς θαλάσσης ταξιδίου του, ἐγνώρισε μεταξὺ τῶν εὐπατριδῶν και λογίων τῆς Βιργίνιας, οἱ ὅποιοι ἐνδιεφέροντο πολὺ δια τὰς γεωγραφικὰς ἀνακαλύψεις, και τὸν Ἐδγάρ Πόε, ἐκδότην τότε τοῦ Μεσημβρινοῦ Φιλολογικῶ Ἀγγελιαφόρου ἐν Ρισμόνδῃ. Ἀκούσας τὰ κατ' αὐτὸν ὁ Ἐδγάρ Πόε, τῶ εἰήτησε και ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὴν ἐφημερίδα του «ὕπὸ τύπον μυθιστορήματος» τὸ πρῶτον μέρος τῶν περιπετειῶν του. Τὴν δημοσίευσιν ταύτην, ἡ ὅποια ἔτυχεν εὐμενεστάτης ὑποδοχῆς, διεδέχθη ἀμέσως ἐν βιβλίον, περιλαμβάνον ὁλόκληρον τὸ ταξίδιον τοῦ Ἀρθούρου Πύμ.

Ὡς γνωρίζετε και ἐκ τῆς μετὰ τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκὺ συνομιλίας μου, ὁ Ἀρθούρος Γόρδων Πύμ, ἐγεννήθη ἐν Ναντουκέτῃ. Ἐφοίτησεν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Νέου-Βεθφόρδου μέχρις τοῦ δεκάτου ἔκτου ἔτους τῆς ἡλικίας του. Ἀποφοιτήσας, εἰσήλθεν εἰς τὴν Ρονάλδεον Ἀκαδημίαν, ὅπου και συνεδέθη δια φιλίας με τὸν υἱὸν ἑνὸς πλοίαρχου, τὸν Αὔ-

γουστον Βαρνάρδον, κατὰ δύο ἔτη μεγαλύτερον του. Ὁ νέος οὗτος εἶχεν ἤδη συνοδεύσῃ τὸν πατέρα του, ἐπὶ φαλαινοθηρίδος, — οὕτως ὀνομάζονται τὰ πλοῖα τῶν φαλαινοθηρῶν, — εἰς τὰς νοτίους θαλάσσας, και δὲν ἔπαυεν ἐξάπτων και θερμαίνων τὴν φαντασίαν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ με τὰς διηγήσεις τοῦ ταξιδίου του. Ἐκ τῆς μοιραίας ταύτης φιλίας χρονολογεῖται ἡ ἀκατανίκητος κλίσις τὴν τὴν ὅποιαν ἠσθάνθη ὁ Ἀρθούρος Πύμ πρὸς τὰ περιπετειῶδη ταξείδια, και τὸ ἐστικτον τὸ ὅποῖον τὸν εἴλκυεν εἰδικῶς πρὸς τὸν νότιον πόλον.

Μίαν ἡμέραν, — ἀπόγευμα ὀκτωβρίου, καιρὸς ψυχρὸς, ἀνεμος νοτιοδυτικὸς, — ὁ Αὔγουστος Βαρνάρδος και ὁ Ἀρθούρος Πύμ, μεθυσμένοι και οἱ δύο, ἐπεβίβασαν λαθραίως ἐπὶ τοῦ Ἀ ρ ι ε λ, (μικροῦ πλοιαρίου, ἀνήκοντος εἰς τὴν οἰκογένειαν Πύμ,) ἀνεπέτασαν τὰ ἱστία και ἐξήλθον εἰς τὸ ἄνοικτον πέλαγος.

Ἐπήλθε σφοδρὰ τρικυμία, και βοηθούτος τοῦ ρεύματος, ὁ Ἀ ρ ι ε λ παρεσύρη τὸσφ μακράν, ὥστε δὲν ἐφαίνετο πλέον ἡ ἀκτὴ. Πύμ νὰ κρατήσῃ πηδάλιον, ποῖος νὰ συσταίῃ ἱστίον; Οἱ ἀσύνετοι ἐκείνοι ἦσαν ἀκόμη μεθυσμένοι! . . . Ἐπιτέλους ὁ μανιώδης ἀνεμος συνεπῆρε και πανία και κατάρτια ἀργότερα δ' ἐφάνη ἐν μέγα πλοῖον, τὸ ὅποιον διήλθεν ἐπὶ τοῦ Ἀ ρ ι ε λ, «ὄπως ὁ Ἀ ρ ι ε λ θὰ διήρχετο ἐπὶ πλέοντος πτεροῦ!» Ὁ Ἀρθούρος Πύμ διηγείται δια μακρῶν τὰ τῆς σωτηρίας τοῦ συντρόφου του και αὐτοῦ, τὴν ὅποιαν ὤφειλον εἰς τὸν γενναῖον ὑποπλοίαρχον τοῦ Ἀ λ β ρ ο υ» ἐκ Νέου Λονδίνου, ὁ ὅποιος ἐφθασέν ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς καταστροφῆς, παρέλαβεν ἡμιθανεῖς τοὺς δύο φίλους και τοὺς ἐπανάφερν εἰς τὴν Ναντουκέτην.

Ἡ δευτὴ αὐτῆ περιπέτεια δὲν ἔσχεσε νάποθαρρύνῃ οὔτε τὸν Βαρνάρδον οὔτε τὸν Πύμ, ὁ ὅποιος ἐξηκολούθησε νὰ ἐνθουσιάζεται ὀλονέν περισσότερον ἀπὸ τὰς θαλασσιναὶς διηγήσεις τοῦ φίλου του, μολονὶ ἐπίστευεν ὅτι ἦσαν «πλήρεις ὑπερβολῶν.» Ὅκτῳ μῆνας μετὰ τὸ ναυάγιον τοῦ Ἀ ρ ι ε λ — Ἰούνιος 1827, — τὸ βρῖτιον Κ ρ α μ π ο ς ἐφωπλίσθη ὑπὸ τοῦ οἴκου Ἀδὺδ και Βρέδενδουργ, δια νὰ ἐκπλεύσῃ πρὸς ἀλγεῖαν φαλαινῆς εἰς τὰς νοτίους θαλάσσας. Παιμπάλιον ἦτο και ἀτελῶς ἐπεσκευασμένον τὸ σκάφος τοῦ βρῖτιου τούτου, τὸ ὅποῖον ἐκυβέρνα ὁ πλοίαρχος Βαρνάρδος, κατῆρ τοῦ Αὔγουστου. Ὁ υἱὸς του, ὁ ὅποιος ἔμελλε νὰ τον συνοδεύσῃ και εἰς τὸ ταξίδιον τοῦτο, προσεκάλει ἐπιμόνως τὸν Ἀρθούρου Πύμ νὰ τον ἀκολουθῆσῃ. Δὲν ἐπεθύμει ἄλλο κ' ἐκείνος· ἄλλ' ἡ οἰκογένειά του, ἡ μήτηρ του πρὸ πάντων, δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τον ἀφήσῃ.

Τοῦτο δὲν ἦτο λόγος νὰ συγχαρηθῆ παιδίον τολμηρὸν και φιλοκίνδυνον, τὸ ὅποιον ἄλλως δὲν ἐσυνεθίσειε νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὰς θελήσεις τῶν γονέων του. Οὐδὲν ὁ Ἀρθούρος Πύμ, ὑπεκνῶν εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ Αὔγουστου, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιβιβασθῇ κρυφίως ἐπὶ τοῦ Κ ρ α μ π ο υ, διότι και ὁ κ. Βαρνάρδος δὲν θὰ τον ἐδέχετο χωρὶς τὴν ἄδειαν τῆς οἰκογενείας του. Εἶπεν ὅτι κάποιος φίλος του τὸν προσεκάλεσε νὰ διέλθῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν ἐν Νέφ-Βεθφόρδφ οἰκίαν του, ἀπεχαιρέτησε με αὐτὴν τὴν πρόβασιν τοὺς γονεῖς του, και ἀπήλθε. Τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ βρῖτιου, ἐπεβίβασθη λαθραίως και ἐγκατεστάθη εἰς μίαν κρύπτην, τὴν ὅποιαν τῶ εἶχεν ἐτοιμάσῃ ὁ Αὔγουστος, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ κ. Βαρνάρδου καθὼς και ὅλου τοῦ πληρώματος.

Ὁ θαλαμισκὸς τοῦ Αὔγουστου Βαρνάρδου συνεκινῶνει δι' ἑνὸς καταρράκτου με τὸ κύτος τοῦ Κ ρ α μ π ο υ, ὅπου ἦσαν συσσωρευμένα βαρέλια, δέματα, κιβώτια κλπ. Δια τοῦ καταρράκτου τούτου ὁ Ἀρθούρος Πύμ εἶχε κατέλθῃ εἰς τὴν κρύπτην του, ἡ ὅποια δὲν ἦτο παρὰ ἐν μέγα ξύλινον κιβώτιον ὄρθιον, τὸ σκέπασμα τοῦ ὀποίου ἐχρησίμευεν ὡς θύρα. Ἐντὸς τοῦ αὐτοσχεδίου τούτου θαλαμισκου τοῦ κύτους, ὑπῆρχε μία στρωμνὴ, σκεπάσματα, μία ὕδρια, διάφορα τρόφιμα, — γαλέττες, χοιρομήρια, κρέατα ψητά, φιλῆαι με ποτὰ τσωντικά, — και τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα.

Ὁ Ἀρθούρος Πύμ, ἐφωδιασμένος μ' ἕνα φανάρι και με ἀρκετὰ κηρία και πυρεῖα, ἔμενεν ἐκεῖ μετὰ ἐπὶ τρία ἡμέρας ὄρθια. Ὁ Αὔγουστος Βαρνάρδος δὲν ἠμποροῦσε νὰ τον ἐπισκεφθῇ, παρὰ μόνον καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Κ ρ α μ π ο ς ἠτοιμάζετο νὰ κοπλεύσῃ.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ἀρθούρος Πύμ ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τὸν σάλον τοῦ βρῖτιου. Στενοχωρούμενος μέσα εἰς τὸ στενὸν ἐκεῖνο κιβώτιον, ἐξήλθε, και ὀδηγούμενος ὑπὸ σχοινίου τεταμένου, δια μέσου τοῦ σκοτεινοῦ κύτους, μέχρι τοῦ καταρράκτου τοῦ θαλαμισκου τοῦ φίλου του, ἠμπόρεσε νὰ ἐννοήσῃ ποῦ εὑρίσκειται, νὰ μάθῃ τὰ κ α τ α τ ὀ π ι α τοῦ χάους ἐκείνου. Κατόπι, ἐπιστρέψας εἰς τὸ κιβώτιόν του, ἔφαγε και ἀπεκοιμήθη.

Πολλὰ ἡμέραι παρήλθον, χωρὶς νὰ φανῇ ὁ Αὔγουστος Βαρνάρδος. Ἡ δὲν ἠμπόρεσε νὰ κατέλθῃ πάλιν εἰς τὸ κύτος, ἡ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ ξανακάμῃ, φοβηθεὶς μήπως ἤθελε προδώσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ πλοίου παρουσίαν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, και μὴ εὑρίσκων κατάλληλον τὴν στιγμὴν νὰ ὀμολογήσῃ τὰ πάντα εἰς τὸν πατέρα του.

Ἐντούτοις ὁ Ἀρθούρος Πύμ, εἰς τὴν θερμὴν και πνιγερὰν ἐκείνην ἀτμοσφαί-

ραν, ἤρχισε νὰ ὑποφέρει. Τὸν ἐτάρασσον συχνοὶ ἐπιάται· κατελαμβάνετο ὑπὸ πυρετοῦ. Εἰς μάτην ἐζήτηε ἐντὸς τοῦ ἀσφυκτικοῦ κύτους κανέν μέτρον, ὅπου νὰ ἠμποροῦσε νὰναπνεύσῃ καλλίτερα. Εἰς ἕνα ἐκ τῶν ἐπιατῶν ἐκείνων, τοῦ ἐφάνη ὅτι εὑρίσκετο ὑπὸ τοὺς δρυχας ἑνὸς λέοντος τῶν Τροπικῶν, και ἐν τῶ παροξυσμῶ τοῦ τρόμου, παρ' ὀλίγον νὰ προδοθῇ δια κραυγῆς, — ὅταν ἐλυποθύμῃσε.

Τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι δὲν ὠνειρεύετο καθολοκληρίαν. Ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Ἀρθούρου Πύμ εὑρίσκετο, ὄχι λέων, ἀλλ' ὁ σκύλος του, ὁ Τίγρις, τὸν ὅποιον εἶχεν εἰσαγάγῃ εἰς τὸ πλοῖον ὁ Αὔγουστος Βαρνάρδος, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ἀπὸ κανένα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς, τὸ πιστὸν ζῷον, τὸ ὅποῖον εἶχε κατορθώσῃ ἐπὶ τέλους νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ κυρίου του, τῶ εἶλετο τὸ πρόσωπον και τὰς χεῖρας με ὄλας τὰς ἐκδηλώσεις ἀμέτρου χαρᾶς.

Τώρα ὁ φυλακισμένος θὰ εἶχεν ἕνα σύντροφον. Δυστυχῶς, κατὰ τὸ διάστημα τῆς λιποθυμίας του, ὁ ρηθεὶς σύντροφος εἶχε πῆθ ὄλον τὸ νερὸν τῆς ὕδριας, και ὅταν ὁ Πύμ ἠθέλησε νὰ πῆθ, δὲν εὑρεν οὔτε μίαν σταγόνα. Τὸ φανάρι του εἶχε οὐσίη — διότι ἡ λιποθυμία εἶχε διαρκέσῃ πολλὰς ὥρας, — και μὴ εὑρίσκων πλέον οὔτε πυρεῖα, οὔτε κηρία, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ πρὸς συνάντησιν τοῦ Αὔγουστου Βαρνάρδου. Ἐξήλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτην του και τῆ βοηθείᾳ τοῦ σχοινίου ἤρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸν καταρράκτην, μολοντί εἰς τὸ ἔπακρον ἐξηντημένης ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἀέρος και ἀπὸ τὴν ἀστίαν. Ἐνῶ μετέβαινεν, ἐν τῶν κιβωτίων τοῦ κύτους, μεταποισθὲν ἐκ τοῦ σάλου, κατέπεσεν ἐξαίφνης και τῶ ἔφραξε τὴν διόδον. Κατέβαλεν ὑπερβηρῶπως προσπαθείας δια νὰ ὑπερκάμψῃ τὸ πρόσωμμα τοῦτο· ἀλλὰ δὲν τον ὤφελησαν· διότι, μολοντί κατῶρθωσε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ καταρράκτου, δὲν ἠμπόρεσε νὰ τον ἀνοίξῃ. Ὄθει τὸ σκέπασμα με ὄλην τὴν τὴν δύναμιν, ἀλλ' ἐκεῖνο δὲν ὑπεχώρει. Ὅταν ἐπιτέλους ἀπελπισθεὶς, εἰσήγαγε τὸ μαχαίριόν του ἀπὸ μίαν ραγάδα, ἐνόησεν ὅτι κάτι τι σιδηροῦν και βαρὺ, ἐν τῶ θαλαμισκῶ τοῦ Αὔγουστου Βαρνάρδου, εἶχεν ἀποσπῆθῇ ἐπὶ τοῦ καταρράκτου, ὡς ἂν ἠθέλησαν αἰφνης νὰ τον καταργήσουσιν, νὰ τον κλείσουσιν ἐντελῶς. Ἐναγκάσθη λοιπὸν νὰ παραιτηθῇ τὸ σκεδίον του, και συνρόμενος μετὰ κόπου, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κρύπτην του, ὅπου κατέπεσεν ἐξηντημένος, ἐνῶ ὁ Τίγρις τὸν ἐπλήρου θωπεῖων.

Ἀνθρώπος και σκύλος ἀπέθνησκον τῆς δίψης. — Καὶ ὁσάκις ὁ Ἀρθούρος Πύμ ἐζέτανε τὴν χεῖρά του, συνήντα τὸν Τίγριν ἐξηπλωμένον ἀνάσκελα, με μίαν

ελαφρὸν φρικίαν τοῦ τριχώματός του... Οὕτω φηλαροῦσα ἡ χεὶρ του, ἤσθάνθη ἐν λεπτὸν σχοινίον, τυλιγμένον περὶ τὸ σῶμα τοῦ σκύλου. Καὶ ἀπὸ τὸ σχοινίον τοῦτο ἦτο δεμένον ἐν χαρτίον διπλωμένον, ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀριστερὰν μασχάλην τοῦ ζώου.

Μετὰ πολλὰς προσπάθειάς διὰ νάναν φη φῶς, ἀγόνους ὡς ἐκ τῆς ἄκρας ἀδυναμίας του, ὁ Ἀρθούρος Πύρ κατῶρθεως εἰς τριπλὴν ἐλαφρῶς ἐν πυρετὸν ἐπὶ τοῦ χαρτίου... Ἦσαν ἀπὸ τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα πυρετὰ, τὰ ὁποῖα ἔκαμον νὰ φεγγαβολῆ τὸ μέρος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου προσετρίβοντο. Καὶ τότε ἀνέλαμψαν εἰς τὸ σκότος αἱ τρομεραὶ αὐτὰ λέξεις... αἱ ἐπὶ τὰ τελευταῖα λέξεις μίας φράσεως, φωτισθείσης μόλις ἐπὶ ἐν τέταρτον δευτερολέπτου: «... α ἰ μ α ... μ ε ἴ - ὄ ε κ ρ υ μ ἔ ν ο ς ... κ ι ν δ υ - ν ε ὑ ε ἰ ἡ ζ ῶ ἡ σ ο υ ... »

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΣΩΠΙΑΣ ΚΑΙ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ν ἡ ἀλώπηξ ἐκείνη τοῦ αἰσωπέτου μύθου, ἡ ὁποία κάποτε εἶχεν εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς ἀρχαίου ὑποκριτοῦ, ἦτο δυνατόν νὰ περιέλθῃ αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὰ ἀθηναϊκὰ καταστήματα, πολὺ συχνὰ βέβαια θὰ ἐλάμβανεν ἀφορμὴν νὰ ανακράξῃ τὸ περίφημόν της: "Ὁ ο ἰ α κ ε φ α λ ἡ κ α ἰ ἔ γ κ ἔ φ α λ ο ν ο ὐ κ ἔ χ ε ἰ !"

Τὶ ἀφθονία προσωπίδων ἐφέτος, — καὶ ὠραίων μάλιστα προσωπίδων! Ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐορτασθῇ ἡ ἀθηναϊκὴ Ἀπόκριως μετὰ τὴν μεγαλητέραν ζωηρότητα, αἱ ἔμποροι μας ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ κοσμήσουν τὰς προθήκας των μετὰ τὰς πλέον πρωτοτύπους, κομψὰς καὶ πλουσίας παρατάξεις προσωπίδων. Καὶ ἐβλεπετε πλέον ἐπὶ ἐβδομάδας, μορφὰς κιτρίνας καὶ ἰσχνὰς ὡς ἀσκητῶν, μάγουλα φουσκωμένα καὶ ροδοκόκκινα, χεῖλη μορφαζόντα παραδόξως, ρίνας πρισμέναις κωμικώτατα, πρόσωπα βαμμένα ὡς τὰ τῶν ἀγρίων, μάτια κλαίοντα ἢ μάτια γελῶντα, βαστρούχους ἀφθόνους ἢ κρῆνια φαλακρά... Καὶ ὁ κόσμος τῶν ἀμυάλων αὐτῶν κεφαλῶν, ὁ πολύχρωμος καὶ ποικιλόσχημος, σοῦ ἐπαρουσιάζετο εἰς κάθε βῆμα, καὶ σ' ἐκόνταξεν ἠλιθίως μετὰ τοὺς

κηνούς του ὀφθαλμούς, καὶ σε εἴλασε μετὰ τοὺς μορφαμούς του, καὶ σ' ἔλαμνε νὰ στέκεσαι νὰ τον παρατηρῆς.

Οὕτω κ' ἐγὼ εἶχα σταθῆ μίαν ἡμέραν κ' ἐκόνταξα τὰς προσωπίδας, ὅταν μοῦ ἦλθεν ἐξαφνα ἡ παράδοξος αὐτὴ σκέψις: «Ἡ προσωπίς εἶνε τὸ ψευδώνυμον τοῦ προσώπου!» Ἀλήθεια, δὲν σας φαίνεται καλὴ ἡ παρομοίωσις μου; Ἡ προσωπίς δὲν κρύπτει τὸ πρόσωπον καὶ δὲν το κάμνει ἀγνώριστον, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ τὸ ψευδώνυμον κρύπτει καὶ κάμνει ἀγνώριστον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὸ μεταχειρίζεται; Καὶ εἰς, οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως, οἱ παρουσιαζόμενοι μετὰ ψευδώνυμα, δὲν εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ φορῆτε προσωπίδας;

Καὶ ὅσω ἐκόνταξα τὰς προσωπίδας, σκεπτόμενος τοῦτο, τόσον ἡ σχέση μετὰ αὐτῶν καὶ τῶν ψευδωνύμων, μοῦ ἐφαίνετο μεγαλητέρα, ἐντελεστετέρα. Αἱ σοβαρὰ προσωπίδες, αἱ καριστώσαι πρόσωπα ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, ἐσυσχετίζοντο εἰς τὸ πνεῦμά μου μετὰ τὰ σοβαρὰ ψευδώνυμα τῶν φίλων μας. Μία γενεῖωσα καὶ ἀρχαῖκὴ προσωπίς, παραδείγματος χάριν, μοῦ ὑπενθύμισε τὸν Ὁ λ ὄ μ π ἰ ο ν Δ ἰ α' μία ἄλλη γυναικεία μετὰ κρῆνος, τὴν Γ λ α υ κ ὠ π ἰ δ α Ἀ θ ἡ ν ἂ ν' μία ἄλλη γεροντικὴ, μετὰ λευκὸν πῶγονα καὶ ἀτριχὸν κρῆνιον, τὸν Σ ο φ ὀ ν Σ ω κ ρ ἄ τ ἡ ν, καὶ οὕτω καθέτης. Αἱ κωμικαὶ προσωπίδες πάλιν μοῦ ἐφαίνοντο ὅμοιαι μετὰ ἀστεῖα ψευδώνυμα. Μία προσωπίς, μορφαζούσα ἔλκετινά, μοῦ ὑπενθύμισε τὸν Δ ὀ ν Κ ο λ ο κ ὠ θ α ν Π ἄ τ ε ρ α ν' μία ἄλλη μ' ἕνα πρῶσινον μονόκλ, τὸν Κ ὀ ν τ ε Ρ α π α ν ἄ κ ἡ ν' μία ἄλλη, ἔχουσα ἀντὶ μύτης μίαν φούσκαν, τὸν Π ἰ φ - Π ἄ φ' μία παιδική, γελῶσα φαιδρότατα, τὸ Γ ε λ α σ τ ὀ Πα ἰ ὀ δ ἄ κ ἰ, κτλ. κτλ. Οὕτως, ὅπισθεν ἐκάστης προσωπίδος, ἀντὶ νὰ ζητῶ τὸν ἐγκέφαλον τὸν ὁποῖον ἐζήτηι ἡ Ἀλώπηξ, ἐζήτηον τὸ ψευδώνυμον, μετὰ τὸ ὁποῖον ὁμοιάζε, καὶ μετ' ὄλιγον ὁ μικρόκοσμος τῆς Διαπλάσεως, ὅπως παρουσιάζεται εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, εἰς τὰς Κυριακάς, εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, μοῦ ἐφάνη ὡς ἡ ποικιλοτέρα, ἡ πολυαριθμοτέρα, ἡ χαριστετέρα συνοδεία προσωπιδόφρων, συνεργουμένη εἰς μίαν ὠραίαν καὶ ἀπέραντον αἴθουσαν.

Καὶ ὁ παραλληλισμὸς εἰς τὸ πνεῦμά μου ἐξηκολούθει: Διὰ νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς μετημφισμένος εἰς μίαν αἴθουσαν, εἶνε ἀνάγκη νὰ φανερώσῃ πρῶτα τὸ νόμά του εἰς τὸν οἰκοδεσπότην. Ἀπαράλλακτα καὶ οἱ φίλοι μας ὑποχρεοῦνται νὰ εἰπουν τὸν ὄνομά των εἰς τὴν Διάπλασιν, καὶ αὐτὴ τοὺς εἰσαγεῖ μετὰ τὴν προσωπίδα εἰς τὴν αἴθουσάν της. Διὰ νὰ διασκεδάσῃ κανεὶς ὡς προσωπιδόφρος εἰς μίαν αἴθουσαν, διὰ νὰ κάμῃ φηγοῦραν, διὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὸ πνεῦμά του, διὰ νὰ

εἴπῃ ὅσα ἔχει νὰ εἴπῃ, πρέπει νὰ τον γνωρίζουν ὅσω τὸ δυνατόν ὀλιγώτεροι: ὁ οἰκοδεσπότης καὶ τὸ πολὺ-πολὺ ἢ παρὰ αὐτοῦ. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μετὰ τοὺς φίλους μας: διὰ νὰ κινῶν περισσότερον τὴν προσοχήν, διὰ νὰ παίζων καλύτερον ρόλον εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, πρέπει νὰ μὴ γνωρίζουν τὸ ψευδώνυμόν των, παρὰ ἡ Διάπλασις, καὶ τὸ πολὺ-πολὺ οἱ οἰκεῖοί των: δι' ὅλους τοὺς ἄλλους πρέπει νὰ εἶνε... ἀγνώριστοι προσωπιδόφροι, γνωστοὶ μόνον ἀπὸ τὴν προσωπίδα των καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμά των.

Μία ὠραία προσωπίς, καὶ πρὶν ἀνοίξῃ τὸ στόμα του ὁ προσωπιδόφρος, εἶνε ἡ καλλιτέρα σύστασις. Μόλις παρουσιασθῆ, κινεῖ ἀμέσως τὴν προσοχήν. Ἀπαράλλακτα καὶ ἐν ὠραῖον ψευδώνυμον: μόλις φανῇ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, κινεῖ ἀμέσως τὴν προσοχήν καὶ κάμνει γνωστὸν καὶ ἀγαπητὸν τὸν κάτοχόν του, καὶ πρὶν ἀκόμη εἴπῃ ὠραῖα πράγματα, καὶ πρὶν βραθευθῇ, καὶ πρὶν διακριθῇ...

Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι εἶνε περιττὸν νὰ ἐξακολουθῆσω. Ἦμπορεῖτε νὰ συνεχίσετε καὶ νὰ ποτελειώσετε τὴν σύγκρισιν μόνον σας. Ἐγὼ, ὡς συμπέρασμα τῆς παραδόξου αὐτῆς ὁμιλίας, τὴν ὁποῖαν μοῦ ἐνέπνευσαν αἱ πολλαὶ προσωπίδες τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, — αἱ φυλαχθεῖσαι πλέον εἰς τὰ βάθη τῶν κιβωτίων καὶ τῶν ἀποθηκῶν, διὰ νὰ φανοῦν πάλιν τοῦ χρόνου, — θὰ σας δώσω δύο μικρὰς συμβουλὰς: Ἐκλέγετε ὅσον εἰμπορεῖτε ὠραῖον ψευδώνυμον. Κρατῆτέ το ὅσον εἰμπορεῖτε μυστικόν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΩΣ ΑΝΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ ΑΙ ΚΑΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Σκηνή: Τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου Δ. (Ἐισέρχεται ὁ ὑπηρετικὸς τοῦ πατρὸς του)

Ο ΚΥΡΙΟΣ Δ.— Καλῶς τὸν Πέτρον, τί κάνεις, φίλε μου; Τί κάνουν ἐπὶ σπῆτι μας;

Ο ΥΠΗΡΕΤΙΚΟΣ.— Ἀρκετὰ κακὰ, κύριε! Ἡ κίτσα, ποῦ εἶχατε εἰς τὸ κλουβί, ἐψόφησε...

Ο Κ. Δ.— Καίμενη κίτσα! καὶ πῶς ἐψόφησε;

Ο ΥΠ.— Ἐπαράφαγε, κύριε...

Ο Κ. Δ.— Ἀλήθεια; τὴ λαίμαργγ!

Καὶ τί εὐρήκε, ποῦ της ἄρεσε τόσο πολὺ;

Ο ΥΠ.— Ἀλογινὸ κρέας, κύριε! ἐψόφησε ἀπὸ τὸ πολὺ ἀλογινὸ κρέας.

Ο Κ. Δ.— Καὶ ποῦ τὸ ἔβηκε λοιπὸν τόσο ἀλογινὸ κρέας;

Ο ΥΠ.— Ὅλα τὰ ἄλογα τοῦ πατρὸς σας, κύριε...

Ο Κ. Δ.— Πῶς; ἐψόφησαν λοιπὸν καὶ αὐτὰ;

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΝΑΝΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Λιλλιπούτης καὶ ὁ Βουνάνθρωπος ἔγιναν λοιπὸν φίλοι στενοί. Δι' αὐτὸ ὁ Βασιλεὺς ἔλαβε τὸ φιλικὸν θάρρος νὰ δώσῃ εἰς τὸν Γιούλιβερ μερικὰς ὁδηγίας χρησίμου, διὰ τὸ συμφέρον τῶν ὑπηκόων του.

Τὸν παρεκάλεσε, παραδείγματος χάριν, ὅταν ἐπεριπατοῦσεν εἰς τὴν ἐσοχὴν, νὰ προσέχῃ πολὺ νὰ μὴ πατῇ, παρὰ μόνον ἐπάνω εἰς τοὺς πλατεῖς δρόμους, καὶ τὰ πόδια του νὰ μὴ βγαίνουν ποτὲ ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμον, οὔτε δεξιᾷ οὔτε ἀριστερᾷ: διότι καὶ αἱ πλατύτεροι ὁδοὶ μόλις ἐχωροῦσαν τὸ πόδι του.

Τὸν παρεκάλεσε ἀκόμη νὰ εἶνε προσεκτικὸς καὶ μέσα εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ μὴ καταπατῇ τοὺς πεζοὺς καὶ τοὺς ἵππεδς, καὶ διὰ νὰ μὴ ἀναποδογυρίσῃ τὰ ἀμάξια. Ἐπίσης τοῦ ἐσούτησε νὰ μὴ ἐξαπλόνεταί ποτὲ ἐπάνω εἰς φυτευμένα μέρη, οὔτε εἰς τοὺς ἀγρούς τοῦ σίτου, οὔτε εἰς αὐτὰ τὰ δόση ἀκόμη, διὰ νὰ μὴ κατασυντρίβῃ τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα μετὰ τὸ βάρος τοῦ σώματός του.

Ὁ Βασιλεὺς δῶκε τὸν Γιούλιβερ γενικὸν ἀρχηγὸν τῶν στρατευμάτων του, τὰ ὁποῖα ἀπετελοῦντο ἀπὸ τρεῖς χιλιάδας στρατιώτας πεζοὺς καὶ ἀπὸ χιλίους ἵππεδς.

Οἱ στρατιῶται τοῦ πεζικοῦ ἐφοροῦσαν κόκκινα, καὶ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἡ στολὴ των ἔγινεν ἀπὸ φύλλον παπαρούνας. Οἱ στρατιῶται τοῦ ἵππικοῦ ἐφοροῦσαν κάτασπρα καὶ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἡ στολὴ των ἦτο κατασκευασμένη ἀπὸ φύλλον κρῖνου. Εἶχαν κατὶ ἀλογάκια ὄχι μεγαλητέρα ἀπὸ ποντικούς, — τὰ ὁποῖα ὄμως ἦσαν τὰ μεγαλητέρα ἄλογα τοῦ βασιλείου — καὶ αἱ περικεφαλαῖα των ἔλαμπαν εἰς τὸν ἥλιον ὅπως ἡ ράχη τῆς χρυσοῦμας. Αἱ λόγχοι των ἦσαν μακραὶ καὶ γυαλιστεραὶ, ἡ δὲ ἄκρα των ἦτο λεπτή, ὡς μὴτὴ βελόνης τοῦ ραψίματος.

Ὁ Βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ σοφὸς ἄνθρωπος, εἶχεν ἀκούσῃ πολλὰ διὰ τὰ Ἐπτὰ Θαύματα τοῦ κόσμου, καὶ προπάντων δι' ἐν ἀπὸ αὐτὰ, τὸ ὁποῖον ὀνομάζετο Κολοσσὸς τῆς Ρόδου.

Ἦτο ἕνα ἀγαλμα τῶσω ὑψηλόν, τῶσω πελώριον, ὥστε, καθὼς ἐστέκετο μετὰ τὰ σκέλη ἀνοικτὰ εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος, δηλαδὴ μετὰ τὸ ἕνα πόδι εἰς τὸ ἕνα μέρος τῆς ἑρῆς καὶ μετὰ τὸ ἄλλο εἰς τὸ ἀπέναντι, — τὰ πλοῖα, καὶ τὰ μεγαλητέρα, ἠμποροῦσαν νὰ περνοῦν ἀπὸ κάτω, μετὰ ὀρθια κατάρτια καὶ σημαιοστόλιστα! Φαντασθῆτε!

Ὁ Βασιλεὺς λοιπὸν παρεκάλεσε τὸν Γιούλιβερ νὰ γίνῃ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου καὶ νὰ σταθῇ νὰ περάσῃ ὅλος ὁ στρατὸς κάτω ἀπὸ τὰ σκέλη του, ὅπως τὰ πλοῖα ἐπερνοῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ σκέλη τοῦ περιφήμου Κολοσσοῦ.

Ο ΥΠ.— Μάλιστα, κύριε, ἐψόφησαν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἐργασίαν.

Ο Κ. Δ.— Καὶ τί ὑπερβολικὴν ἐργασίαν ἔκαμον, παρακαλῶ;

Ο ΥΠ.— Ἐκουβαλοῦσαν νερό, κύριε.

Ο Κ. Δ.— Ἐκουβαλοῦσαν νερό; Καὶ γιατί ἐκουβαλοῦσαν νερό;

Ο ΥΠ.— Καὶ διὰ τί ἄλλο, κύριε, παρὰ διὰ νὰ σβύσουν τὴν φωτιά;

Ο Κ. Δ.— Τὴν φωτιά! Ποιὰ φωτιά;

Ο ΥΠ.— Ἀχ! κύριε, τὸ σπῆτι τοῦ πατρὸς σας ἐκάηκε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

Ο Κ. Δ.— Τοῦ πατρὸς μου τὸ σπῆτι ἐκάηκε! Καὶ πῶς ἐπιάσε φωτιά;

Ο ΥΠ.— Πιστεύω, κύριε, ἀπὸ τὲς λαμπάδες...

Ο Κ. Δ.— Λαμπάδες! Τί λαμπάδες...

Ο ΥΠ.— Ὡς τὴν κηδεῖα τῆς μητέρας σας...

Ο Κ. Δ.— Ἡ μητέρα μου πέθανε!

Ο ΥΠ.— Ἀχ ἡ καίμενη ἡ κυρία! Δὲν μπόρεσε νὰ συνελθῇ ὕστερ' ἀπ' ἐκεῖνο...

Ο Κ. Δ.— Ὑστερ' ἀπὸ ποῦ;

Ο ΥΠ.— Ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν τοῦ πατρὸς σας.

Ο Κ. Δ.— Πέθανε κ' ὁ πατερας μου!!!

Ο ΥΠ.— Ναι, δυστυχισμένε μου κύριε. Ἐπεσε ἔς τὸ κρεβάτι ἀμέσως ἅμα τ' ἄκουσε!

Ο Κ. Δ.— Ἄμα ἄκουσε τί;

Ο ΥΠ.— Τὰς κακὰς εἰδήσεις, κύριε, ἂν ἐπιτρέπετε...

Ο Κ. Δ.— Πῶς; κ' ἄλλες δυστυχίες! Κ' ἄλλες κακὰς εἰδήσεις!

Ο ΥΠ.— Μάλιστα, κύριε, ἡ Τράπεζά σας ἐχρεωκόκησε καὶ δὲν ἔχετε πλέον οὔτε μίαν πεντάρα δικὴ σας. Ἐτόλμησα, κύριε, νὰ ἔλθω καὶ νὰ σᾶς πῶ αὐτὰ ὅλα, γιατί ἐνόμισα ὅτι θὰ εἶχατε εὐχαρίστησιν νὰ μάθετε τὰ νέα.

ΦΑΙΣΤΩΡ ΠΟΛΥΓΩΣΣΟΣ

ΒΡΑΔΥ - ΒΡΑΔΥ

Βράδυ-βράδυ, ὦρα μυστικιά! Μὲ χρυσάφ' ἡ δούσι πλημμυρίζει, Καὶ γοργῇ τὰ σπλάχνα μας γεμίζει Μιὰ βαθεῖα συγκίνησι γλυκειά!

Βράδυ-βράδυ, λύπες καὶ χαρὲς Ποῦ ἦταν χρόνια τόσα ἐξαπατημένες Ἐξαφνα περνοῦνε φτερωμένες Μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μας, ζωηρές.

Βράδυ-βράδυ, ἔαφνου τὴν ψυχὴ Ἄλλου κόσμου πλημμυρίζου πῆθος, Ἐκεῖ ἦντ' ἡ ψυχὴ πῶς θαυρῇ πάλιν νοιώθει Τὴν γλυκειὰ χαρὰ τὴν μοναχί.

Βράδυ-βράδυ, ὦρα μυστικιά! Εἰς τὴ γῆ ὁ ἥλιος κατεβαίνει, Κ' ἡ ψυχὴ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀνεβαίνει Ἐστὴν παλιὰ τῆς θεῖα κατοικία!

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

Ο Γιούλιβερ το παρεδέχθη με μεγάλην προθυμίαν, ἀφ' οὗ ἦτο μάλιστα καὶ ἀρχιστράτηγος. Ἐστάθη λοιπὸν μετὰ τὰ σκέλη ἀνοικτὰ καὶ ἐπέρασε ἀπὸ κάτω ὄλος ὁ στράτος, ὅπου εἰκοσιτέσσαρες ἄνδρας εἰς καθέ γραμμὴν, πεζοὶ καὶ ἵππεις, μετὰ τὰς σημαίας καὶ μετὰ τὰς λόγχας σηκωμένας.

Τὸ θέαμα ἦτο πολὺ περιέργων. Θά σας εἰπῶ ὅμως ἄλλοτε καὶ ἄλλα, ἀκόμη περιεργότερα.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 52)

Καὶ ὁ Γιαννάκης εἶχεν ἀφήσῃ τὴν θύραν ἀνοικτὴν... ἀλλοίμονον!.. Ἄν οἱ μεθυσμένοι ἐμβαίνουν μέσα;

— Ἐλα, Γιαννάκη! γρήγορα εἰς τὸ κρεβάτι! εἶπεν ἡ Μηλιά. Τὸ κρεβάτι εἶχε μεγάλα παραπετάσματα τὰ δύο παιδιὰ ἐτρέψωσαν μέσα καὶ τὰ ἐκλείσαν. Ἔτσι ἦσαν καλὰ κρυμμένα.

Ἡ Μηλιά δὲν ἠπατήθη. Οἱ μεθυσμένοι ἐσταμάτησαν ἀπέξω.

— Μπα! ἡ πόρτα εἶνε ἀνοικτὴ, εἶπαν. Τί νὰ τρέξῃ ἐπάνω;

Ἐνας, ὁ ὀλιγώτερον μεθυσμένος, ἤθέλησε νὰ τραβήξῃ ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς συντρόφους του.

— Εἶνε τὸ σπίτι τοῦ Δερρῆ, τοὺς εἶπεν ὁ κακομοῖρης ἐπιγίγης καὶ ἡ γυναῖκά του πέθανε ἐδῶ καὶ τρεῖς ἡμέρες. Ἐλάτε, πάμε ἀπ' ἐδῶ.

— Περιέργο πρᾶγμα, ἀπήντησεν ἕνας ἄλλος: θά μου πῆτε πῶς λέγω παραμύθια; ἀλλὰ μπορῶ νὰ σας ὀρκισθῶ, ὅτι εἶδα ἀπὸ μακρὰ ἕνα μικρὸ φῶς που ἐπέρασε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Ἡπίες πάρα πολὺ κρασί... νά, αὐτὸ εἶνε!

Ἄλλ' ὁ μεθυσμένος ἐπέμενε νὰ εἰσεέλθῃ... εἰσήλθε πρῶτος, καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἠκολούθησαν.

— Μπα, ἀνέκραξε μόλις εὐρέθη εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιον. Ἐδῶ μέσα, φαίνεται, ἔτρωγαν... Νά, μιὰ μποτίλια μετὰ κρασί εἰς τὴν τραπέζην... θά την τελειώσω.

— Ἄμ τότε θά ξαναῖδῃς καὶ ἄλλο φῶς! εἶπεν ὁ ἄλλος.

— Δὲν τὰκούω αὐτὰ! εἶπεν ὁ μεθυσμένος ἐγὼ θά πιῶ.

Ἄλλὰ ἐνῶ ἄπλωνε τὸ χεῖρ του, ἐπρόλαθεν ὁ ἄλλος, ἤρπασε τὴν φιάλην καὶ τὴν ἐπέταξε κάτω. Ἡ φιάλη ἔσπασε καὶ τὸ κρασί ἐχύθη.

— Ἐννοια σου καὶ θά μού του πληρώσῃς ἐμένα αὐτὸ!

Καὶ ὁ μεθυσμένος ὤρμησε κατὰ τοῦ συντρόφου του. Τότε παρενέβησαν οἱ ἄλλοι, τοὺς ἐχώρισαν, τοὺς ἐτράβησαν ἕξω καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.

— Ἐργυγαν; εἶπεν ὁ Γιαννάκης εἰς τὸ αὐτὸ τῆς ἀδελφῆς του, ἡ ὁποία ἤκουε τὰ δόντια του ποῦ ἐκτυποῦσαν ἀπὸ τὴν τρεμουλιάν του...

τοῦ Βράχου τὸ ὀγκῶδες ἐκεῖνο δέμα; — Ἄκουσε, Γιαννάκη μου, εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφὸν τῆς ἡ Μηλιά, σοβαρὰ. Ἄκουσε πρέπει νὰ δεῖξῃς ὅτι εἶσαι ἄνδρας. Πέρασε μέσα πρῶτος. Δὲν εἶνε δύσκολο ὅπως ὅταν ἐδῆκαίμεν. Ἡ ἄμμος δὲν θά σου φράξῃ τὸ δρόμον, καὶ ἅμα φθάσῃς εἰς τὴν ἄκρην, θά ἰδῃς ἀμέσως φῶς... Ἐλα, νὰ σε χαρῶ, κάμε το γι' ἀγάπην μου! Ἐγὼ ὑπερὰ θά σου ρίχνω ἀπὸ ἐδῶ τῆς πατάτες, σάν νὰ ἐπαίξαμε τὸ τόπι; καὶ θά κατακυλοῦν ἴσα σὲ σένα, γιατί τὸ ὑπόγειο ἔργεται κατηφορικῶς... Ἐλα, ψυχὴ μου!

— Ὅχι! ὄχι! ποτὲ δὲν θά ἐμβῶ μονάχος μέσα ἔς αὐτὴν τὴν τρύπα!

— Καλὰ λοιπὸν ἄς σταθῶμε ἐδῶ, ὡς νὰ μας ἀποκλείσῃ ἡ θάλασσα καὶ νὰ μας πάρουν οἱ μεθυσμένοι!

— Ἄ, ὄχι! δὲν θέλω!

— Τότε λοιπὸν πέρασε πρῶτος... Ἐλα, χρυσό μου, γι' ἀγάπην μου!

Καὶ ἡ Μηλιά ἐφίλησε τὸν ἀδελφὸν τῆς.

— Καλὰ... πηγαίνω... μὰ σε παρακαλῶ νὰ μὴ μαθήσῃς πολὺ ὄρα μονάχο.

— Μὴ ροβᾷσαι... Καὶ νὰ ἰδῃς τί γέλια ποῦ θά κάμῃς, καθὼς θά σου ρίχνω τῆς πατάτες. Νά, πάρε, ἂν θέλῃς, καὶ τὰ σπέρτα καὶ τὰ κεριά, γιὰ νὰ νάψῃς φῶς, ἂν τόχῃ καὶ κρυφθῇ τὸ φεγγάρι.

(Ἐπεται συνέχεια)
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Α. Ζεντρεβαίη
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΒΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Ἀρχιζιζάνιον: — Γιατί ἀρά γε ὁ ἦλιος τώρα τὸν χειμῶνα δὲν εἶνε τόσο φλογερός, καθὼς τὸ καλοκαίρι.

Ἡ Τσουκνίδα: — Τόσο πρᾶγμα δὲν ζεῖται; Νά! διότι τὸ μὲν καλοκαίρι τὸν θερμαίνει ἡ ἕστη, τὸν δὲ χειμῶνα τὸν ψυχραίνει τὸ χρῦσ!

Ἐπιτάλη ἀπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Ἰου.

Ὁ Κουρικοκεφαλάκης συνηθίζει νὰ πηγαίη καθε καλοκαίρι εἰς τὴν τὴν νῆσον τοῦ Αἰγαίου.

— Ποῦ θά περάσῃς ἐφέτος τὸ καλοκαίρι σου; τὸν ἠρώτησεν εἰς φίλος του.

Καὶ ὁ Κουρικοκεφαλάκης μελαγχολικῶς: — Ἐφέτος ἔχω πένθος... διὰ τοῦτο σκοπεῖν νὰ ὑπάγω εἰς καμίαν παραλλαν πόλιν τῆς... Μαύρης Θαλάσσης.

Ἐπιτάλη ἀπὸ τοῦ Ἀρχιζιζάνιον Θεμιστοκλέους

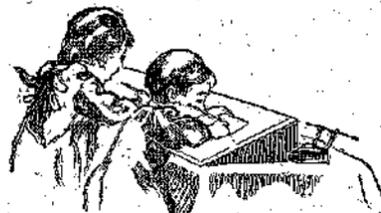
Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κόντε Ραπαράκη τὸν ἱτυπῶ ἐντρομὸς τὴν νύκτα καὶ τὰ λέγει:

— Κόντε! Κόντε! ἀκούε ἕνα ποντίκι; Πᾶν νὰ κάμω διὰ νὰ φύγῃ;

Καὶ ὁ Κόντε Ραπαράκης κατόπι βαθεῖς σκέψεως:

— Ἐστρεψέ τί νὰ κάμωμε; Νά ἀρτίσωμε ὀμίλιαν διὰ τὴν Πίσσαν τῆς Διαπλάσεως, νὰ τὴν ἀκούσῃ ὁ ποντίκιος καὶ νὰ φοβηθῇ.

Ἐπιτάλη ἀπὸ τῆς Ναυτοπούλας.

ΔΙΑΠΛΑΣΤΕΩΣ

ΠΡΟΣ τὴν Αὐτοῦ Βασιλικὴν Ὑψηλότητα, τὸν βασιλοπαῖδα ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΝ, ἐκφράξω εὐλαβῶς τὰ θερμὰτα καὶ ἐγκάρδια μου συγχαρητήρια, διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς στυγερᾶς ἀποπειρᾶς, ἡ ὁποία ἠπάλησε νὰ ὀργανωθῇ, διὰ μᾶς Αὐτὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ σεπτὸν, φιλόστοργον, γλυκὺν καὶ περιηλιμένον ΠΑΤΕΡΑ. Παρακαλῶ δὲ τὸν βασιλοπαῖδα, καθὼς καὶ πάντας τοὺς φίλους μου, τὴν μεγάλην οἰκογένειαν τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνοπαίδων, οἱ ὁποῖοι με περιστοιχίζουσι ἐν ἀγάπῃ ὡς ἄλλην μητέρα, νὰ γονυπετήσουν ἢ μετ' ἐμοῦ καὶ νὰ εὐχαριστήσωμεν ἅμα καὶ ἀπὸ βάθους καρδίας τὸν ΘΕΟΝ, διότι, ἀποτρέψας διὰ τῆς παντοδυνάμου χειρὸς Του τὰς σφαῖρας ἀπὸ τοῦ δολοφονικοῦ αὐτῶν σκοποῦ καὶ φυλάξας ὑπὸ τὴν σκέπην Του τὸν βασιλεῖα, ἠδὲ ὅκνησεν οὕτω νὰ δεῖξῃ τὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀγάπην Του, καὶ ἐν ἡμέραις δοκιμασιῶν, νὰ ἐπιχρῆσθῃ βάλαιμον παρηγορίας εἰς τὰς νωπὰς ἐτι θλίψεις, τὰς ὁποίας, ἐν ταῖς ἀνεξερσηντοῖς Αὐτοῦ βουλαῖς, ἐπέτρεψε νὰ ὑποστώμεν!

Λυμίσσα, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Δὲν ἴσο λόγος νὰ μὴ μου γράψῃς, διότι δὲν ἐπρόφρασε νὰ στείλῃς τίποτε διὰ τὸν Διαγωνισμόν τῆς Ραπτικής καὶ διὰ τὰς πτωχὰ παιδιὰ! Γνωρίζω τὴν διάθεσίν σου καὶ ὑπέθεσα ὅτι σοῦ ἐλειψέ μόνον ὁ καιρὸς, τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας τῆς γενικῆς παρατάξεως. Δι' αὐτὸ εἰς τὸ ἐξῆς τὸν Διαγωνισμόν αὐτὸν θά του προκηρῆται πολὺ ἐνωρίτερα, ἀπὸ τὸ καλοκαίρι, διὰ νὰ ἔχουν καιρὸν ὅλοι, ὅσοι ἔχουν καὶ τὴν καλὴν διάθεσιν.

Τὸ φύλλον σου, Ραχδαία Βροχή, ἀπέλλεται τακτικώτατα, καὶ ἂν κάποιος δὲν το λαμβάνῃ, πταίει τὸ Ταχυδρομεῖον τῆς πόλεώς σας, εἰς τὸ ὅστιον κάμε τὰς δευτέρας παρατάξεις καὶ ἀπαίτησε τὴν τακτικὴν διανομήν.

Διογέτη Λαέρτιος, φαίνεται ὅτι δὲν ἐνόησες τί θά ᾤσῃ ὁ δυνάστης νὰνταλλάξῃ χεῖρ με χεῖρ. Ἡ τοιαύτη ἀντάλλαγή γίνεται μόνον μεταξὺ φίλων, συμμαθητῶν, συγγενῶν, μεταξὺ προσώπων τελειοκάντων τὰ ὁποία βλέπονται καθημερινῶς, οὕτως ὅστε νὰ μὴ ἔχουν ἀνάγκην τοῦ Γραφείου μου διὰ νὰνταλλάξω Μ. Μυστικὰ. Ἀνταλλάξῃ ὅμως χεῖρ με χεῖρ μεταξὺ ἀγνωστων καὶ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου; — τοιαύτη δὲ νομίζω εἶχε ζητήσῃ, δὲν γίνεται ποτέ.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, Δέσ, ὑπερὰ ἀπὸ τὸσον καιρὸν. Ἡ Ταταγαία Κόρη εἶνε καλὰ καθὼς βλέπεις, σήμερον εἶχε γράμμα τῆς.

Γνωστὴ Ἑλπίς, ὅλα τὰ ψευδώνυμα ποῦ μου προτείνεις διὰ τὸν ἀδελφὸν σου εἶνε ἀκριβῆ καὶ ἐλευθέρως. Ἄς πάρῃ λοιπὸν ὅποιο ὄνομα καὶ ἄς μου γράψῃ, μὲν γίνῃ καλὰ, — τὸ ὅποιον ἐλπίζω εἶνε ἔγγινον ἦδη!

Δέκα ὀκτώληρα εἶτι συνδρομητῆς μου ὁ βασιλεὺς Κολοκοτρώνης, φαντασθῆτε! Καὶ φέτος μὲ ἀφίει, διότι τὸ παιδί ἐμεγάλωσε, καὶ ἔγινε φοιτητῆς, καὶ μάλιστα διὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας... Ὡ, πόσον εἶνε θερμὴ ἡ τελευταία του ἐπιστολή, μετὰ τὰς ἐκφράσεις λύπης καὶ συγνώμης μὲ ἀποχωρίζεται! «Οὐδέποτε θά παυ-

σο νὰ ἐνθυμούμαι—μὴ γράφει—τὰς γλυκὰτα—τὰς ὄρας τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, καθ' ὅς ἀνεγίνωσκον τὸ θαυμάσιον καὶ καλλιτεχνικώτατον περιοδικὸν σου. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀπὸ τοῦδε μοῖ ἐπιπέρας μελαγχολίαν ρεμβῶν, ὡς πᾶσα εὐτυχία παρεβλήθη ἀνεπιστρεπτεῖ... Κ' ἐγὼ οὐδέποτε θά λησμονήσω τὸν ἀγαπητὸν μου φίλον, καὶ εὐχομαι νὰ τον ἴδω μίαν ἡμέραν πρόκλιπτοντα καὶ τιμῶνα τὸ ἐνδοξὸν ὄνομα, τὸ ὁποῖον φέρει.

Κ' ἐγὼ δὲν ἐνθυμούμαι, Ναυτοπούλα. Βεβαίως, ὅσον μυστικώτερον εἶνε τὸ ψευδώνυμον, τόσο καλλίτερα. Ἀλλὰ τὸ ὅτι ἐγνώσθῃ ὑπὸ μερικῶν, δὲν εἶνε, μοῦ φαίνεται, σπουδαῖος λόγος, νὰ τὸ ἀλλάξῃ ἀμέσως, καὶ μάλιστα στὰν τὸ ἀγαπᾷ τόσο καὶ δὲν δι' αὐτοῦ πλέον εἶνε γνωστός εἰς χιλιάδας ἑλληνοπαίδων. Ὡς πρὸς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐπρόθεως τὸ ἱδικόν σου, ἠμπορεῖ εὐκολώτατα νὰ τον εὐρῆ, ἂν κυττάξῃ: τὸν καθρέπτην. Ἀλλὰ μὴ τὸν κινήσῃ τὸν καιρὸν, νὰ ζῆ! Δὲν τὸ ἔκαμεν ἀπὸ κακίαν ἐβασίσθῃ εἰς τὴν ἐχεμύθειαν τῶν φίλων, καὶ... τὴν ἔπαθε!

Ἀγγυρολοιδώτατε, περιηλιμένον τὴν ζωγραφικὴν σου. Μοῦ ἤρρεσεν ἡ πρότασις σου καὶ θά προσπαθῶ νὰ δημοσιεύσω τὴν εἰκόνα καὶ τὴν βιογραφίαν τοῦ Τουλίου Βέρου, μὲ τὴν βεβαίωτικα ὅτι θά εὐχαριστήσω ἔτι μόνον σέ, ἀλλὰ καὶ ἄλλους μοῦ τοὺς φίλους.

Φοβερὰ λυπημένως, φοβερὰ μετανοημένος ὁ Φιλέλληρ Μικρασιώτης διότι ἠμέλησε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν ἔρανον διὰ τὴν Πρωτοχρονίαν τῶν Πτωχῶν κομισητῆς ὡς αἱ μαρὰ Πάρθενοι ἐνθὸς διεβῆσαν ὁ Νομῆσιος. Ἐγγραφὴ μάλιστα καὶ μίαν ἐπιστολήν πρὸς τὸν κ. Φαῖδωνα, διὰ τῆς ὁποίας τῷ ἐξομολογῆται ἄληθινον τὸν τὴν θλίψιν καὶ τῷ ζῆσει συγγνώμην διὰ τὴν ὀλιγομίαν του, τὴν ὁποίαν τὸν ἔκαμε νὰ συναυσιωθῇ ἡ «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή» τοῦ 3ου φύλλου. Καὶ πρὸς ἐξέλασμόν, προσεῖναι νὰ γίνῃ νέος ἔρανος διὰ τὸ Πάσχα τῶν Πτωχῶν καὶ στείλει πρῶτος ἴ φρ. μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ στείλῃ καὶ ἄλλα μέχρι τοῦ Πάσχα. Δυστυχῶς ἔμας, ἂν καὶ πολὺ μὲ συννεκλήσαν τὸ ευγενὲς αἰσθηματὸ τοῦ Φιλέλληρος Μικρασιώτου, δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν πρότασίν σου, διότι δὲν θέλω νὰ καταμερίσω καὶ νὰ ἐξανλώσω τὰς δυνάμεις τῶν φίλων μου, διὰ νὰ τὰς χρησιμοποιοῦμαι συγκεντρωμένας καὶ πληρετέρας ἀργότερα, στὰν θά προκηρῆθῃ ὁ ἔρανος διὰ τὴν Πρωτοχρονίαν τῶν Πτωχῶν. Ἄφ' οὗ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν πολλὰ πράγματα μαζί, ἄς κάμωμεν ἕνα καὶ καλόν.

Κ' ἐγὼ ἐλπίζω, Ἐθνητῆς Ὑμνος, εἰς ἄφ' οὗ ἔχῃς τόσην ἐπιμονὴν καὶ ὑπομονήν. ταχέως θά νά ἐπιβῇ καὶ σὺ ἀπρότητος τὰς ἐξομαρτυρίας τῆς Ταταγαίας Κόρης, τὰ ταξείδια τοῦ Γιούλιβερ εἶνε βιβλίον διὰ μεγάλους, τὸ ὅποιον ἔγραψεν ὁ Ἄγγελος Σουτῆ. Τὸ μυστικογραφικὸν τῆς Μάρθας εἶνε συντομωτάτη περιήγησις, γραμμικὴν διὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ. Κ' ἐγὼ ἐλυτήθην ποῦ δὲν ἐκέρδιες εἰς τὸ Λαχεῖον. Ἀλλὰ, εὐρεῖς, ἡ Τύχη εἶνε ἡ μόνη τυρῆλ, ἡ ὁποία δὲν δέχεται νειραγωγίην.

Σενητυμένῃ Ἑλληνοπούλα, καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου ὄρατον καὶ ἡ ἐπιστολή σου λαμπρά. Ὁ κ. Θενοπούλος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις περὶ τῶν ἔργων του, ἐπίσης καὶ ὁ κ. Φαῖδων. Καλὰ σὺ ἐνθουσιάζεις τοὺς συνεργάτας μου μετὰ τοὺς τίτους ἐπινοῶντες πρὸς γράψαι. Περιηλιμένον τὴν ζωγραφικὴν σου, διὰ νὰ ἰδῶ τὰς προόδους σου.

Γηνοῖα Ἀθηναῖα, πᾶς λέγεις εἰς τὸν σου ἀπῆντησα; Δὲν εἶδες ποῦ ἀνέκρινα τὸ ψευδώνυμόν μου; δὲν εἶδες ποῦ ἀνηνομισίωσα τὰς προτάσεις σου; Ὅχι, ἀγαπητὴ μου, ἐγὼ κανένα δὲν ἐσχῶν. Καὶ ἅμα μοῦ γράφῃς κανεῖς, ἀφεύκτως θά λάβῃ τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ἀπαίτεῖ ἡ ἐπιστολή του.

Ἀλέξ. Α. Μιχαηλίδης, τὸ Αἰνίγμα, τὸ ὅποιον μοῦ στέλλεις, ἔχει δημοσιευθῆ καὶ ἄλλοτε. Μὰ δὲν εἶπα εἰς τὸ ἐπιτομικόν; Ἐπειτα, διατὶ τὰ γράφεις ὅλα εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς;

Ἡρακλῆ Κητήρογλου, καὶ τὰ τρία ψευδώνυμα, τὰ ὁποία προτείνεις, ἀνέκρινον εἰς ἔκτατον. Ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη.

Ἄκουσε τί ἔκαμε ὁ κ. Ἄριστος Κουρτίδης, ὁ ἀγαπητὸς μας καθηγητῆς—μοῦ γράφει ὁ Ποητικὸς Νάρκεσσος. Μὰς παρεκάλεσεν εἰς τὸ Σχολεῖον νὰ βοηθήσωμεν μίαν δυστυχῆ συμμαθητρίαν μας (τῆς ὁποίας ὄνομα δὲν μας εἶπε τὸ ὄνομα.) Πηλεῖς ἐσπεύσαμεν πρὸςθῶμας, διότι μὰς διδάσκει νὰ πράττωμεν τὸ καλόν· τότε δὲ ὁ κ. Κουρτίδης προσέφερε δύο χρυσοδέτους ἐξ ἐκεῖνων, αἱ ὁποῖαι θά δοθῶν διὰ κληρῶν εἰς μίαν ἐξ ἐκεῖνων, αἱ ὁποῖαι ἐβόησαν τὴν πτωχὴν μαθητρίαν. Ὡ, εἶμαι πολὺ υπερήφανος, διότι ἐβλήθη νὰ βραβεύωται μίαν τόσο ευγενῆ πρᾶξιν!

Ἀρσενὸν Χορταράκη, καθε τετράριον Μ. Μυστικῶν τιμᾶται 15 λεπτά καὶ ἄλλο φύλλον Διαπλάσεως ὁμοίως. Ὅσα θέλῃς, στείλε τὸ ἀντίτιμον νὰ τα λάβῃς.

Πραγματικῶς, Τρικυμιώδη Μαλέα, μεμονωμένως ἢ ἀπὸ κοινοῦ οἱ συνδρομηταὶ μου ἐργάζονται λαμπρὰ ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου, ὡστε δὲν θά ἐγίνετο μεγαλιώτερον ἐξοπλισμὸν καὶ ἂν εἶχεν ἰδρυθῆ ἑπιστομὴ ὁ Σύλλογος τῆς Διαπλάσεως. Ἐξ ἰβρυθῆ ἔμας, διότι θά ἐχῃ καὶ πολλοὺς ἄλλους σκοπούς, αἱ ὁποῖαι σήμερον δὲν καλλιεργούνται. Μόνον αἱ πολλὰ ἀσολοῖται μὲ ἠμπόδιον ἔως τώρα νὰ κατακρίσῃ τὸ σχέδιον.

Κουταλιανέ, γράφε μοῦ ποῖον τόμον θέλεις διὰ τὸ Βραβεῖόν σου (ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς) διὰ νὰ σοῦ τον στείλω.

Γεργατὴ Ἀργοναύτα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, ἐκ τῶν τριῶν τὰ ὁποία ἐπρότεινες πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ.

Φωτοβόλος Ἀζιζ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἤρρηξες νὰ μου γράψῃς; διότι σοῦ ἐπῆραν τὸν νόον τὸ τέλος τοῦ «Ἀκολούθου» καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν «Ροβινσωνῶν»; Ἐ. ἀφ' οὗ σοῦ τον ἔδωσαν πάλι, δὲν περᾶτε.

Ἐξακολουθοῦν νὰ μου γράφουν πολλοὶ οἱ φίλοι μου περὶ τῶν τελευταίων Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν τοῦ κ. Φαῖδωνος (Ἐπιστρέφεται καὶ Ψευδοαριστοκρατία) ὡς ἄνευ τὰς ἀνεγνώσας εἰς ἐπιτήκειον ὄνομα—μοῦ γράφει ὁ Φάλλωρ Ρίσις, — ἐν εὐγῇ σύγχρονον ὡς ὀμοβροντία ἀντήγησε πρὸς τὴν τῆς κ. Φαῖδωνος, ὁ δὲ πατὴρ μου εἶπε: «Ἄλλ' αὐτὸ τὸ περιοδικὸν πρέπει νὰ ὀνομασθῇ Ἐθνικὴ Διαπλάσις, καὶ ὄχι τῶν παιδῶν μόνον!» — Τὸ Ταπεινὸν Ἰου, τὸ ὁποῖον μὲ ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, λέγει: «Ἐἶνε πολὺ λυπηρὸν νὰ ὑπάρχουν ἄλλες περιηρονοῦτες τὴν προσφιλεῖ πατρίδα· εὐτυχῶς ὅμως ὄλιγοι τοιοῦτοι ὑπάρχουν καὶ ἡ θερμὴ ἀγάπη τῶν ἄλλων τοὺς ἀναπληροῦν. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς σέ...» Ὁ Γενελλῆλος Τέλλος ἀπήντησε διὰ τοῦ κ. Φαῖδωνος μίαν θερμωτάτην ἐπιστολήν «Στὴν Πατρίδα μου ἡ ὁποία πολὺ μὲ συνεκίνησέν ἔμας, στὰν μὲς τῆν ἀνεγνώσας ὁ κ. Φαῖδων. — Ὁραῖστα ἐπίσης μοῦ γράφουν ὁ Διογέτης Λαέρτιος, ὁ Φαροῦτης, ὁ Ἀθηγεννός, ἡ Ρομποπούλα, ἡ Τρακα-Τρούκα (ἡ ὁποία μάλιστα εἶχε τόσο καιρὸν νὰ μου γράψῃ καὶ πολὺ μ' ἐχαροποίησεν ἡ ἐπιστολή τῆς) ὁ Γραμματουλλῆκης, ὁ Τρεχαγροῦσιανός κτλ. κτλ. Ἐνθουσιώθῃ δὲ ἐπιστολήν ἀπῆντησον πρὸς τὸν κ. Φαῖδωνα καὶ ὁ Ἐθνητῆς Ὑμνος.

Ἐγκρινουδα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Κλεοβούλου τὸν Ρόδιον, (Δ. Ι. Α.) Ἀμμοδιάν, (Ο. Β. Κ.) Πέλιον τὸν Τανηλῶν, (Γ. Β. Κ.) Φλέγουσαν Λιόνα, (Α. Δ. Β.) Ἀριστον τὸν Βορρῆ, (Ν. Ι. Ο.) Φουτερίδα, (Α. Α. Σ.) Ἀνάγνωσε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ εἰς τὸ 1ον φύλλον νὰ εὐρῆς, εἰ μ' ἐρωτᾷς! Χιοτοκτικὴ Ταῦρετον, (Σ. Γ. Μ.) Δέκιον Μῶν (Β. Κ. Δ.) Κωνσταντῆ, (Ν. Κ. Δ.) Λύραν τῆς Σαπφούς, (Α. Χ. Μ.) Μεταγρηγοῦρον Γαλατομαζῆν, (ἀντὶ τοῦ Ἄμ-

